

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682525936/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

– Hvad, tænker han, at undgaae mig ved Sligt?
Jeg vil – og han maa qviddre i mit Digt.
Alt lyder mig, hvorpaa jeg Blikket fæster;
En Digter er en farlig Hexemester!

Hist staaer en Pige! – nøgne, hvide Been,
En dejlig Væxt, slank som en Vidiegreen,
Hun vadsker Liin – men vender Ryggen til
Nu, mon hun ei sit Ansigt vise vil?
Ha, hvad er det! – har Tryllestaven svigtet,
Hun trodser! vell! – hun skal dog ind i Digtet,
Som der hun staaer, jeg hende tage vil,
Nu skal hun staae og vende Ryggen til.
Her er det Hele, Lyset smukt med Skyggen,
Og Pigen, som nu altid sees paa Ryggen!

Paa hiin Side Landsbyen *Rübeland* førte en lille Bjergstie op til den Fordybning i Fjeldet, hvor man træder ind i *Baumansshulen*; her fandt jeg to andre Reisende; hver af os fik en tændt Lampe; Føreren gik foran og vi steg ind i denne forstenede Phantasieverden.

Indgangen var gennem et lavt Hul, der saae ud som Ræven havde graveret det; vi kunde ikke gaae opreiste. Det var, som vi kom ind i Ruinerne af en gammel Borgkjelder, hvor Murene vare halv nedstyrtede. Vanddraaberne faldt med eensformig Pladsken, ellers var Alt dødsstille. Vi klattrede, hver for sig, med Lampen i Haanden, ned af de vaade Stiger; rundt omkring, under og over os, var det et kul-sort Mørke, Lampelyset viiste os kun den smalle Stige, der ikke syntes at faae Ende; det underlige Uvisse, hvor dybt der var under os, gjorde det langt rædsommere end det virkeligt var. Naar man kun holdt sig fast, naar man kun passede, at træde til den rette Side, nu med venstre Been, nu med det høire, og naar man saa Stigen ikke gik i Stykker, var der slet ingen Fare, ellers kunde vi let brække Halsen, var den bestandige Forsikkring, Føreren gav os.

Hvor Mennesket i Grunden er eensidigt, i Ordets hele Betydning! Vi see dagligt den største Afgrund *over* os, og en milevid *rundt-om* os, men ingen af disse sætte os i Ængstelse, derimod den langt-mindre, naar den gaacr nedad, faacr os til at svimle; nedad, det er en